

Провісниця дрібних доль

КУПИТИ

Мандрівна провісниця несподівано знаходить нову родину в цьому неймовірно теплому дебютному фентезі, що неодмінно сподобається читачам Тревіса Болдрі та Санґу Манданни.

Тао — провісниця-іммігрантка, яка подорожує від селища до селища в товаристві вірного мула. Вона робить лише «дрібні» передбачення: чи випаде наступного тижня град, кого поцілує офіціантка, коли отелиться корова... З власного гіркого досвіду вона знає, що великі передбачення призводять до серйозних наслідків...

Хоч зараз Тао живе самотою, однак це життя все одно краще за те, яке вона покинула. Проте чергове дрібне передбачення несподівано стає дечим більшим, коли майже перевихований злодій і колишній солдат-найманець залучають її до відчайдушних пошуків зниклої дитини. Невдовзі до них приєднується пекарка, яка прагне пригод, і — як же без цього? — трошки магичний кіт.

Тао вирушає в нову подорож разом зі своїми супутниками з великими серцями. Та щойно між ними вибудовується крихка довіра, насуваються тіні минулого, і провісниця мусить вирішити, чи готова ризикнути всім, щоб зберегти родину, про яку вже й не мріяла.

Того дня, коли Провісниця дрібних доль прибула до Некера, у селищі панував переполох, бо майбутній учень свічкаря розгубив усіх кіз.

Дочвалавши до головної площі, Лаоху зупинився, і Тао поплескала його по задку. Вони цілісінкий день провели в дорозі, мандруючи лісами й полями. Мул тупнув копитами й полегшено фиркнув: нарешті можна перепочити. Його подих розійшовся завитками пари в надвечірній прохолоді. Це вперше Тао навідувалася до Некера. Вона взяла швидкий темп, сподіваючись, що по прибутті на неї чекатимуть гаряча вечеря та м'яке ліжко, але, оглядаючи сцену, що розгорталася довкола фургона, засумнівалася, що отримає теплий прийом такої пори. Тому важко зітхнула.

Легко обмотавши повіддя довкола підпори фургона, граційно зіскочила на землю й роззирнулася довкола. Вони спинилися якраз навпроти таверни — гарненької корчми аж на два поверхи, явно завеликої для такого села, як Некер.

Але замість купки ситих селян, що попивали б ель, перед корчмою вишикувалося дивне зібрання, з гущі якого долинали крики й хаотичне брязкання металу.

— Кожному по відерку зерна й дзвонику! Хутчіш, бери-но відерце, от молодець.

— А хто заплатить за все це зерно, хотів би я знати?!

— Ой, та помовч ти, Маллаку, потім із тим розберемося. Староста заплатить тобі за зерно по справедливості, ти ж знаєш.

— Може й так, але хотілося б узгодити ціну до того, як це зерно порозсипають по лісах звідсіль і мало не до моря! Тоді вже ні з кого й не спитаєш! Не зайве було б також встановити надбавку за те, що відірвали чоловіка від вечері й спустошили його запаси, навіть не...

— От шельма! Якщо ми їх не знайдемо, Некеру кінець і твоєму млину разом з ним, бо хто купуватиме зерно, коли не буде кіз, щоб ним їх годувати, і грошей, щоб за нього заплатити?

Сумний і нещасний хлопець-підліток, довготелесий та з розкошланим волоссям, сидів на пеньку оддалік і спостерігав за метушнею. Оскільки він був чи не єдиним, хто не метався врзнобіч, Тао вирішила спершу підступитися до нього.

— Вітаю, — сказала, підійшовши до хлопця. — Можете розповісти мені, що тут трапилося?

Виринавши зі страдницької задуми, хлопець вирячився на неї.

— Ви — шинарка!

— Так, — терпляче відповіла Тао. — То що тут скоїлося?

— Але ви розмовляєте ештеранською! — не вгавав хлопець, підозріло мружачись, ніби очікував, що чужоземні риси Тао — темні очі з навислими повіками, жовтувата шкіра та чорне волосся, закручене в нетугий вузол, — зміняться в нього на очах, щоб краще пасувати її мові.

Тао про себе зітхнула й спробувала іншу тактику. Змахнувши рукою, розправила накидку й уклонилася.

— Мої вам вітання, юначе, від скромної мандрівниці. Я — провісниця з далекої імперії Шинара, прибула на ці землі, шукаючи мудрості та знань.

— У Некері?.. — здивовано запитав хлопець.

— Мудрість можна знайти будь-де, — відповіла Тао й склала руки до купи, бо сподівалася, що так набуде вродистого вигляду, який пасує ситуації. — Усюди, де річка викарбовує правду на скелях, а людина роздмухує полум'я сотворіння.

— А-а-а, — промовив хлопець, належно вражений. — Тоді вам до нашого коваля, старого Деррі, з його кузнею. Він отам, ліворуч, тримає цеберко.

Обоє знову зиркнули на зібрання, де майже всі вже розжилися відрами із зерном і якимось пристосуванням для створення шуму. Хлопець ще нижче похнюпив голову, повипинавши гострі лікті й коліна, — уособлення підліткового відчаю.

— Куди вони йдуть з тим зерном? — запитала Тао.

— Посилають пошукові загони. Бачте, я кіз розгубив, — нещасним тоном протягнув хлопець. — Артї доручив мені сьогодні глядіти отару на західному пасовиську. По обіді я заснув, а коли прокинувся, кіз і слід запав. Тепер селу кінець, і це все моя провина, хоча звідки мені було знати, що козам здумається спускатися тими скелястими схилами замість то-го, щоб спокійно пасти собі на гарній сонячній галявинці, де сила-силенна трави? Я мав би стати учнем свічкаря, а не козопасом, а тепер невідомо, чи Берн мене ще захоче! От із бджолами я чудово справляюся. З ними такого клопоту не виникає: де поставите вулик, там вони й будуть, хіба що ви його попсуєте. Але в Артї знову нога розболілася, та і я не проти допомогти деньок. А тепер дивіться, чим це обернулося. Дурні кози!

Слова вилилися з нього суцільним потоком — гаряча суміш молодецького обурення й сорому.

— Гм, — сказала Тао. — Можливо, мені вдається допомогти.

Вона рушила до свого фургона й застрибнула на передок. Лаоху нетерпляче зашаркав копитами. Але замість того щоб братися за віжки, Тао пригнулася під засвіченими ліхтарями, що легенько погойдувалися, підвішені на висунутій балці, та шугнула до маленького дерев'яного мандрівного воза, який служив їй за домівку.

Шторка з розшитої парусини закривала інтер'єр від погодних примх і допитливих очей. За нею ховалося все майно Тао, акуратно, наскільки це можливо, покладане в тому, що можна було з натяжкою назвати скринєю на колесах. Каструлі й сковорідки різних розмірів звисали з покручених цвяхів на одній зі стін. Навпроти розташовувалася, як Тао її називала, комора: торбинка озимих яблук; баночки із зерном і чайним листям, закріплені ремінцями на саморобних полицях; м'ята й кропива, що сушилися жмутками. Тут же була і її постіль: кілька мішків соломи (що також слугували за їжу для Лаоху — хоч це й означало, що іноді їй доводилося не так спати, як мучитись на порожніх мішках, якщо довго не вдавалося поповнити запаси), укритих товстими вовняними коварами. Загалом це було затишне — хоч і скромне — гніздечко.

Рекомендована література

Онейромантка

Літо в місті

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ